

Zrelý vek

Všetko, čo je, podlieha času,
tak bolo a vždy bude tak.
Fašiangy pochovajú basu
a v pôste nevrzúka slák.
Aj bez toho sa vesmír krúti,
tak či tak krútíme sa s ním.
Kto za úletom leta smúti,
rúha sa bielej kráse zím.
Čas preplával aj našu riekú,
do ktorej dvakrát nevstúpiš.
Ak sme sa našli v zrelom veku,
z búrlivých výšin v nemú tíš
uzavrieť sa nám neprichodí –
nezasla ešte túžba v nás
vidieť, jak deň sa za dňom rodí,
velebiť jeho večný jas,
ako sa na slnečnej točni
prebúdzá na jar naša zem.

Byť na nej ešte užitoční –
vnúčatám – vďačnej téme tém –
s rozprávkou aby zistili sme,
ako sa ešte vieme smiať!

Neberme zrelý vek tak prísne –
šach ešte neznamená mat.
Aj vtedy, keď sa zjesenieva
je veľa pekných záujmov,
keď s ústami aj srdce spieva,
pre pohodu je zárukou.
Niekde sa nájde háčik, dlátko,
čo vedia krásu vyčariť,
s priateľmi posediť si krátko,
v záhradke medzi kvetmi sniť.
Tu bylinkou nás lúka láka
na chutný medovkový čaj,
k prechádzke cesta krivolaká

aj užitočná obyčaj.
Kiež sa nám kdesi
v diaľnej diali
svetielko vďaky mihotá
za to, že zo seba sme dali
ďalším štafetu života.

Neberme zrelý vek tak vážne –
šach ešte neznamená mat.
Nech ešte veľa dní sa zažne
každému, kto má život rád.